

DOĐITE I VIDJET ĆETE

2. nedjelja kroz godinu, B

Ima susreta koji nam za cijeli život ostaju urezani u sjećanje. Veliki, silni Ivan Krstitelj, lav koji riče u pustinji, upire prstom u Isusa i veli: „Evo Jaganjca Božjeg!“ Dva Ivanova učenika su ponešto zbunjena. Njihov učitelj pokazuje na nekoga koji je još veći od njega, kojemu on, Ivan, nije dostojan odriješiti remenje na obući (Iv 1,27), što je bio posao sluge. Kako li je samo velik taj čovjek kad se i Ivan pred njim osjeća malen! I ta dva učenika nenametljivo, na određenom rastojanju, pođoše za Isusom. Promatrali su ga. Po čemu bi taj čovjek bio toliko poseban? Pokušavaju razaznati smisao njegovih kretnji i dubinu njegova pogleda. Što bi zapravo moglo značiti „Jaganjac Božji?“ Dok su im se tako misli rojile po glavi, Isus se osvrnu i upita ih što traže. Oni obuzeti nelagodnom (kao da su otkriveni) zbunjeno rekoše: „Učitelju, gdje stanuješ?“

I evo ključnog odgovora: *Dođite i vidjet ćete*. I oni su došli, vidjeli gdje stanuje i ostali kod njega onaj dan. Jedan od njih, Andrija, čim je vidio svoga brata Šimuna reče odlučno: „Našli smo Mesiju!“ Kakvo li je bilo mjesto gdje je Isus stanovao? Kakva li je bila izvanjska pojava Isusova? Što li im je Isus u tom prvom susretu mogla reći? Što li je Isus činio toga prvoga dana? Ne znamo. Tek je jedno sigurno: Već nakon prvog susreta s Isusom, dva su Ivanova učenika toliko bila obuzeta Isusovom osobom, da su ostali s njime, da su postali njegovim učenicima. Štoviše, jedan od njih odmah sa sigurnošću svjedoči da je Isus Mesija.

Hvala ti, Bože, za Isusa! Hvala ti za njegovu osobu. Čudesna je njegova snaga. Jedinostvena. Božanska. Znamo, nakon što su bili u njegovoj „školi“ tri godine, apostoli su postali do te mjere obuzeti njime, da su, snagom Duha Svetoga, životom svjedočili za njega, sve do žrtvovanja vlastitog života.

Evo i nas tu. Slabi smo, nemarni, nedosljedni, skloni ljenčarenju, laži, ogovaranju, ispraznim tjelesnim uživanjima. Ne prepoznamo sami sebe. Kako se promijeniti? Evo jednostavna odgovora: poći za Isusom. Dok ga pitamo gdje je, on nam odgovara: „Dođite i vidjet ćete!“ I gle, dok smo s njime, dok boravimo s njime, naša se lijenost i naša grešnost otapaju. Postajemo drugačiji. Najbolji i jedini način da se čovjek promijeni jest upravo taj: poći za Isusom i ostati kod njega. Bilo bi posvema pogrešno pokušavati se očistiti, pa onda „dostojan“ doći k njemu. Pa on je i došao radi grešnika, a ne radi pravednika! Uporno tražiti lice njegovo, uporno tražiti njegovo društvo, biti s njim. U molitvi, u bogoslužju, u razmišljanju, u svakodnevnom naporu da vršimo volju Božju, da nosimo svoj križ. Isus nas mijenja.

I još jedno poslanje za nas. Neizbježno poslanje. Ako smo toliko „zahvaćeni Kristom“, onda ćemo i mi druge mijenjati i oduševljavati za Krista. Bez riječi. Jednostavno, svojom pojavom, svojim kršćanskim življenjem i oduševljenjem. Tako je jedan stari kršćanski pisac na pitanje kako bi od jednoga poganina načinio kršćanina jednostavno odgovorio: „Pozvao bih ga da godinu dana stanuje kod mene!“ Tako i mi: kad nas upitaju, što je to kršćanstvo, što znači stvarno vjerovati u Krista, što nam on znači u životu, možemo jednostavno odgovoriti: „Dođite i vidjet ćete!“ A sam će nas Krist, snagom Duha Svetoga svojom milošću preobraziti da ne živimo više mi, nego sam on - Krist.

Zvonko Pažin